

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul nașterii Maicii Domnului

Vin pe pământ cuvânt de facere a omului, că este scris iarăși să vin. Sunt Domnul Iisus Hristos și iarăși vin, și grăiesc Eu Însumi cu omul și stau nevăzut, căci sunt înconjurat de cetele îngerești cele fără de trup, așa precum M-am înălțat la Tatăl când M-am despărțit de ucenicii Mei, căci un nor de îngeri M-a ascuns de la fața lor și li s-a spus lor prin glas de înger: *«Acest Iisus tot așa va și veni, precum L-ați văzut că S-a înălțat la Tatăl»*.

Mă fac cuvânt de venire a Mea la om și de venire a omului la Mine și stau în mijlocul unui popor pregătit de Mine în zilele acestea pentru slava Mea, și slava Mea se face cuvânt și se împarte prin împărțitorii ei, prin moștenitorii ei, și nu oricine trebuie să împartă la oameni vestea venirii Mele ca să fie crezută, cuvântul Meu cel de azi și chemarea omului la Mine. O, nu oricine trebuie să facă aceasta, ci numai cei cărora Eu, Domnul, le spun lor să Mă vestească, și prin însăși viața și statura lor să Mă arate și apoi să Mă vestească, și nu singur trebuie să fie cel ce Mă dă de veste că sunt în mijlocul unui popor cuvântând peste pământ, ci trebuie să aibă însoțitori sfinți cel ce se sfințește ca să se facă vestitorul venirii Fiului lui Dumnezeu, Care iarăși vine pentru vii și pentru morți ca să dea fiecăruia după cum este fapta sa. Amin.

O, poporul Meu, stau în mijlocul tău cuvânt și praznic de cuvânt, pentru că mama Mea Fecioara este sărbătorită de cetele de sfinți și de îngeri și de neamuri în cer și pe pământ, iar Eu o îmbrățișez pe mama Mea și Mă fac cuvânt pentru ea, iar ea pentru Mine, că e praznic sfânt, și cuvântul Meu este hrană îngerească, hrana sfinților și a îngerilor, o, fiilor, și tot așa și a omului trebuie să fie, o, tot așa, că scris este: *«Nu numai cu pâine trebuie să se hrănească omul, ci cu orice cuvânt care iese de la Dumnezeu»*. O, de-ar căuta omul așa, ar înțelege el atunci venirea Mea cea de azi în cuvânt. N-are cum să vrea și cum să primească omul cuvântul Meu și să-l înțeleagă și să-l creadă dacă el nu iubește harul Meu peste el, sfințenia, fără de care nimeni nu-L cunoaște, nimeni nu-L vede pe Domnul nici în cuvânt, nici în vedere, nici în fapte, dar cei ce Mă împlinesc pe Mine în ei, aceia, o, numai aceia Mă cunosc în acest cuvânt și Mă primesc, căci această venire a Mea este adevărată, dar tu, omule, nu citești în Scripturi ca să știi, că în ele este scris că venirea Mea este sigură ca și zorii dimineții când vin și se arată peste pământ și îl umplu de lumină și de soare apoi, și toate cresc pe pământ sub ochii Mei și se dau oamenilor ca să-i îndemne pe ei să-L cunoască pe Dumnezeu și să-L mulțumească pentru toate darurile Lui cele pentru om.

O, mamă Fecioară, te fericesc și te slăvesc sfinții și îngerii și oamenii, mamă, că e praznic sfânt în ziua aceasta care amintește de nașterea ta pe pământ între oameni, din mamă stearpă născută, umbrită și dăruită de Dumnezeu pentru nașterea ta. Nu scrie în Scriptură despre nașterea ta, dar unde scrie despre ea? O, scrie în istorie, mamă, în istoria vieții tale și a vremii tale, așa cum în toată vremea se scrie istoria pe pământ, așa cum și Scripturile s-au scris, mamă, dar n-a încăput în ele atâta cât s-a scris de mult pe pământ despre istoria lui Dumnezeu cu oamenii și a lucrărilor Lui pe pământ și în cer. Omul s-a obișnuit să numească Scriptură numai cartea pe care este scris acest nume, dar Scripturile sunt mari, mamă, mari și până la Mine, și după Mine, și în acele Scripturi ești și tu cu nașterea ta, cu copilăria ta, cu sfințenia ta, cu iubirea ta, cu credința ta, cu viața ta la templu de rugăciune, mamă, cu nașterea Mea din tine, o, mama Mea Fecioară și pururea Fecioară, și de la tine și până azi s-au scris Scripturi multe, mamă, și s-au binecuvântat locuri și oameni și multe lucrări cerești peste oameni și mulți sfinți pentru cer s-au ridicat dintre oameni și au înmulțit ei numărul bisericii Mele și s-a scris în Scripturile vremii viața lor, căci fiecare s-au făcut pe ei înșiși biserică a Mea ca să stau Eu în ea, Eu și sfinții Mei și îngerii Mei, Eu și tu, mamă, Noi și Tatăl, o, mamă Fecioară, biserică a Fiului lui Dumnezeu și al tău!

M-a pus Tatăl prin trimitere la tine sămânță din cer în tine ca să crească ea în pântecele tău fecioresc și să Mă nasc din tine copil mic, și din trupul și sângele tău M-am întocmit trup, mamă, și mare este taina ta cu Mine și taina Mea cu tine pe pământ și în cer, dar n-are omul minte să coboare cu ea și să înțeleagă pe cele de sus prin umilința duhului lui, mamă, și nu cunoaște omul cerul de pe pământ, și nici cerul cel de sus nu-l cunoaște omul, căci omul se hrănește numai cu pâine, sărăcuțul de el, și nu știe de hrana cea îngerească, de cuvântul care iese din gura Mea, de tot cuvântul care vine de la Dumnezeu ca să se hrănească oamenii cu el așa cum îngerii și sfinții se hrănesc, mamă.

O, ce masă, mamă, ce masă slăvită, cu toți sfinții și îngerii la ea în vremea când Eu cuvintez și pun masă de cuvânt pe pământ aici, în mijlocul poporului Meu! Numai cei înțelepți cred și pricep cuvântul Meu, iar cei ce lucrează fărădelegea nu pricep, mamă, nu pricep nimic, și se în-deletnicesc pe mai departe cu hrana lor, cu fărădelegea, mamă, și este scris în Scripturi că mulți vor cerceta cartea aceasta a Mea de azi și cu deamăntul vor căuta în ea, și numai cei înțelepți o vor pricepe pe ea, iar cei ce lucrează fărădelegea nu vor pricepe nimic, și se petrece cu aceștia așa cum a proorocit Isaia când a spus: «Că dacă le dai să citească ei zic că nu știu carte sau că nu pricep din ea sau că este pecetluită», și așa rămân ei ceea ce sunt, orbi față de Dumnezeu și necredincioși, și așa sfârșesc ei călătoria lor pe pământ, mamă.

Dar acum Ne facem cuvânt de sărbătoare și îl punem de hrană pe masa zilei tale, mama Mea, căci hrană îngerească este el, și cerul și pământul laolaltă iau din masa venirii Mele cuvânt pe pământ iarăși de la Tatăl trimis la om, mamă. Amin.

— *O, ce vreme dulce în mijlocul unei vremi străine de dulcele cuvântului Tău din vremea aceasta, străină de Tine, Doamne, Fiule al Tatălui și al meu! O, ce vreme dulce cu Tine în mijlocul poporului cuvântului Tău, întocmit din dulcele Tău cuvânt și hrănit așa, și ce vreme rea dincolo de aceste hotare, Doamne Fiule! O, ce va face cel ce a fost în această taină învăluit și așezat și s-a plictisit de ea și a căutat în afară apoi, Fiule Doamne? O, ce-o fi căutat? Liniștea sau pacea? Dreptatea sau odihna? O, vai celor ce nu le-a fost bine cu greul venirii Tale, cu taina aceasta mare și purtată cu frică și cu mare ascultare de sfinți și de îngeri, atât de minunată din cer și până pe pământ, dorită de șapte mii de ani să vină ea și să fie, și purtată de îngeri să lucreze ea pentru vii și pentru morți între cer și pământ!*

O, popor născut din cuvântul Fiului meu Iisus Hristos, vezi cum stai, cercetează-ți mereu statul față în față cu taina aceasta mare, care te-a născut ca să fii tu cortul lui Dumnezeu pe pământ în zilele acestea. Mereu, mereu să iei și să mănânci hrana îngerilor și a sfinților, că s-a unit cerul cu pământul în vremea ta cu Domnul pe pământ și stă Fiul meu nevăzut și învăluit de cetele îngerești în mijlocul tău grăind peste pământ și te-a făcut Domnul trimisul Său spre oameni și vin oamenii la tine ca să ia de pe masa ta cu Domnul, și ca Mirele din iatacul Său iese Domnul din mijlocul tău spre oameni și strigă Domnul din ușa cortului tău să-L audă oamenii și să vină să ia și să înțeleagă și să se facă fii ai lui Dumnezeu prin cuvântul auzit și prin credință și prin iubire, căci iubirea îl vindecă pe om de păcat și îi aduce îndurarea și iertarea și învierea apoi.

O, Fiule Emanuel, copil așezat de Tatăl sămânță de Duh Sfânt în pântecele meu fecioresc ca să crești în el prunc pentru născut, trup întocmit din trupul și sângele meu prin puterea Tatălui Savaot! O, cât har îl cuprinde pe un păcătos iertat și câtă iubire îl stăpânește pe el după ce gustă el din harul Tău, din adevărul Tău, Doamne! O, câtă recunoștință Îți arată cel pătruns de îndurarea și de iertarea cea de la Tine, de harul Tău cel sfințitor! Câtă răbdare, câtă umilință stăpânește apoi pe cel ce se unește cu Tine prin iertare și prin iubire cu ajutorul duhului pocăinței, un așa de dulce duh în cel ce-l poartă pe el!

Cel ce se mâhnește sau se încruzește în clipe de încercare sau în vreme de mustrare, acela nu știe ce este iubirea și lucrarea ei binefăcătoare și sfințitoare, iar ne iubirea dintre frați trebuie vindecată, Doamne, că e mare taina Evangheliei Tale cea despre iubirea dintre frați. O, unde a

fost iubirea dintre cei doi frați care s-au despărțit și când tatăl și-a desfăcut brațele părintești ca să-l întâmpine pe fiul care s-a dus spre rătăcire, vreme care i-a nimicit trupul și sufletul? În ziua pocăinței lui, s-a încrăzuit inima fiului cel rămas lângă tatăl său și i-a fost pusă la încercare iubirea de frate, căci s-a crezut nedreptățit de către tatăl său și s-a încrăzuit la inimă și s-a înăsprit la față, și iată cum lucrează inima omului care vede că se împarte răsplata ce i se cuvine lui, după socotința lui. O, nu așa este iubirea, nu așa face ea! Ea nu este cea care capătă, ci este cea care dă și care se dă, și cum putea să fie altfel tatăl cel cu doi fii când i s-au pus la încercare iubirea și mila și iertarea și lucrarea inimii sale în ziua când fiul cel rămas acasă s-a răzvrătit pentru iertarea fratelui său?

O, cât de urât s-a purtat cu Tine Israel, o, Fiule al meu, când ai venit la el purtând povara pentru toți cei păcătoși și pierduți, copil născut din pântecele meu fecioresc și pus pe cruce apoi de cei ce nu Te-au primit ca să le ierți povara păcatelor lor! O, s-a temut de Tine că-i vei lua dreptul de moștenitor și și-a dovedit răutatea și inima împovărată de lăcomie și de păcate, și apoi s-a temut în toată vremea de atunci și până azi că-i va lua locul alt popor miluit de Tine dintre neamurile pământului, și s-a zbătut în toată vremea pentru întâietate între popoare și e crud și astăzi Israel, crud la inimă și la faptă, dar Tu ai lucrare tainică și Te desăvârșești prin ea peste pământ și-Ți naști și-Ți crești un nou popor, un nou Israel, un regat de nebiruit, împărăția cerurilor cu oamenii, neamul creștinesc cel plin de duhul și de trupul sfințeniei, Doamne, neam nou-născut din cuvântul Tău cel nou, și căruia Tu îi pui pe creștet numele Tău cel nou: Cuvântul lui Dumnezeu, cuvântul Tău cel de azi, care naște un popor și pe care va fi să-l hrănești cu hrana îngerilor, și nu oricine trebuie să vestească marea Ta lucrare a cuvântului Tău, căci nu cu oricine grăiește acest cuvânt ca să fie el împărțit la oameni, ci numai cu cei pe care Tu îi chemi și îi înveți și îi trimiți apoi să se facă pildă de împărăție a Ta între oameni, că altfel Tu nu poți lua naștere în oameni. O, să nu se apuce omul neisprăvit să ia cuvântul Tău spre vestire, că aceasta faci Tu, căci cei trimiși sunt cei ce se fac pildă a împărăției Tale în ei, și ea strălucește din ei și se întrebă oamenii de ea la vederea ei, așa cum se întrebă când văd ei pe poporul cuvântului Tău, pe cel ce s-a făcut casa Ta de venire ca să vii și ca să cuvintezi pe pământ, Fiule Doamne. O, slavă venirii Tale acum, și până în ziua împlinirii toate! Mângâierea mea Ție a fost cuvântul meu. Grăirea mea cu Tine și cu poporul Tău a fost mângâierea mea și a Ta și a lui, o, Fiule al meu, copilul meu Emanuel. Amin.

— O, mamă, o, mamă, Mă doare de la cei ce te lovesc, de la cei ce te disprețuiesc, și nu le trebuie lor pedeapsă mai grea. Eu Mi-am întocmit trup din trupul și sângele tău, și apoi am ieșit spre oameni pe pământ și i-am îmbiat spre Mine și spre Tatăl și M-am făcut hrana lor. Trupul și sângele Meu le-am dat lor de hrană și le-am spus să fie sfinți apoi, precum Eu sunt, căci se unesc cu Mine cei ce Mă iau de viață a lor. Vai celor ce fac negoț cu Dumnezeu pentru câștigul lor! Eu prin suferință pe cruce M-am dat omului de hrană și n-am cerut la nimeni nimic, decât iubire și sfințenie pentru locul Meu în om și i-am spus omului să se întoarcă la Mine și am spus celor ce și-au pierdut înfierea: «*Întoarceți-vă voi, copiii căzuți de la credință, că M-am unit cu voi și v-am făcut poporul Meu, și Eu voi vindeca neascultarea voastră!*». O, cei ce s-au sfințit și s-au făcut sfinți pentru Mine și-au plâns apoi toată viața păcatele lor, că se gândeau la durerea Mea de la păcatele lor și la îndurarea Mea pentru ei și nu aveau curajul să nădăjduiască oricum iertarea lor, ci dădeau pentru ea tot ce mai puteau da lui Dumnezeu cu viața lor apoi, iar diavolului nu-i mai dădeau nimic, și își ștergeau din zi în zi mai mult din cartea diavolului faptele lor rele și își făceau loc în cartea vieții prin tot ceea ce lucrau și erau, prin umilința și prin rugăciunea lor, și se umpleau de har atâția păcătoși iertați și lucra minuni mari harul Meu din ei, dar azi nu mai știe omul să nădăjduiască în Dumnezeu, și numai în om nădăjduiește omul și nu se pregătește pentru Mine, ci numai pentru bătrânețe se pregătește, bietul de el, și nădăjduiește în pensie pentru bătrânețe, și nu în Dumnezeu, și nu în sărăcia cea pentru mântuirea lui. O, nici un sfânt n-a avut pe pământ pensie, ci a avut pe Dumnezeu și n-a așteptat de la om, ci numai de la Dumnezeu.

Spun așa că Mă doare de la nădejdea cea păcătoasă și neputincioasă a omului care-și pregătește bătrânețea cu mintea lui căzută, nădăjduind în zile grele și în nevoi pentru viața lui. O, cât Mă doare când îl văd pe om ce puțin se pregătește pentru cer, ce puțin pentru întâlnirea lui cu Mine, pentru lepădarea de sine și pentru nădejdea cea pregătită lui în cer și care i-ar pregăti viață în cer! Vine cerul pe pământ, și omul își alege tot pământul și Mă doare de la căderea cea atât de jos a minții omului, care se îngrijește și se tot îngrijește de zilele lui cele trecătoare, și iată, numai cei înțelepți știu să se unească cu Dumnezeu și să priceapă și să aibă pe Domnul de călăuză și de viață și de îngrijire. O, de-ai ști tu, omule, ce zile vin, nu le-ai mai dori să vină, ci ai sta numai cu ziua Mea, numai cu vremea Mea, numai cu venirea Mea, că nu-ți va mai da nimeni nimic, nimic, curând, curând. O, ce să-ți fac dacă-ți pui nădejdea în timp, în omul care trece și nu mai este apoi? O, cum să te mai învăț Eu, oare, ca să te deprind cu împărăția Mea, nu cu cea de pe pământ, nu cu cea de la om?

Acum sfârșesc cuvântul Meu de azi și pecetluiesc în numele Meu masa Mea de cuvânt pentru praznicul mamei Mele Fecioara și cobor pe creștetul tău binecuvântarea Mea, poporul Meu, și te împrăpățez mereu cu îndemnul cel de sus: stai alipit cu Mine ca să am căldură de la tine, iar Eu să Mă îngrijesc de toate pentru tine, din cer și de pe pământ, și unul pentru altul să lucrăm, tată.

Eu, Domnul Iisus Hristos, așez numele Meu peste cuvântul Meu, peste cuvântul lui Dumnezeu, numele Meu cel nou. Amin.

Iar tu, mamă Fecioară, mama Mea Fecioară, mângâie-te cu lucrarea Mea de cuvânt între Mine și poporul Meu, cuvânt care se face hrană îngerească, hrana sfinților și a îngerilor, și pe care Eu, Domnul, o dau oamenilor de hrană, mamă, și nu vor pricepe aceasta cei ce lucrează fărădelegea, ci numai cei ce se sfințesc, numai cei înțelepți și sfinți vor pricepe, și vor merge ei pe cărările iubirii, pe cale cu izvor viu pe ea, pe calea Mea cea de azi cu omul, calea venirii Mele iarăși de la Tatăl la om cu hrană de cuvânt, hrană îngerească pentru om. Amin, amin, amin.

8/21 septembrie 2010